

ди отъ това, да гледаме самага бога, който е толко голѣмъ и силенъ да умый краката на своите апостоли. Отъ това смиреніе можи ли да бѣди по голѣмо, и отъ таа любовь, можи ли да бѣди по высокъ? Самъ богъ ни показалъ примѣръ какъ да се обычае и рекалъ: „возлюбиши господа бога твоего, отъ всея дѣшы, и ближнаго твоего, яко самъ себе. Гледайте богъ какъ соединява любовьта со смиреніето, като слънцето со свѣтлинѣтъ: защото едното безъ дрѣгото не можи, ако побѣгни отъ насъ любовьта, побѣгва и смиреніето, или ако побѣгни смиреніето, побѣгва и любовьта: защото кога человекъ обыча хората, той каквото прави на себе си, това прави и на хората. Смиренъ человекъ макаръ да бѣди благороденъ, или богатъ, или господаръ, или ученъ, той не гледа своето достоинство, но мысли чи и той е человекъ като сичките человекъци, мысли чи е земля и прѣсь, смиравася и не иска да го слакатъ хората, но трѣдися да почита дрѣгите, но като изгѣвиме смиреніето, тога се ражда въ насъ гордость, която не ны остава да мыслиме чи подиръ смъртъ сичкото тѣка остава, а ны отивае голи безъ нищо, и ставаме прѣсь, каквото мнозина отъ насъ не мыслатъ тѣй, но дѣматъ: мене прилича первенство, чи сѣмь благороденъ, мене прилича да сѣда, горѣ чи сѣмь ученъ, ето кога има междѣ насъ таквази гордость, тога гледаме богатите скорбни: защото не ги почитатъ сиромасите, гледаме учените гнѣвливи, защото не имъ се покланѣтъ, гледаме сичките злины на гордоста, а любовьта остава толко далечъ отъ насъ, колкото землята отъ небото.

Христіани! отворети сега вашите умны очи, и погледнети на христа спасителя нашего, който оставилъ толко небеснѣ слава, и се смирилъ, за да набчи насъ на смиреніе, и дѣмалъ: набчетиса отъ мене чи сѣмь кроткъ и смиренъ. Воистинна неговото смиреніе превосходи. не само человеческѣ умъ, но и ангелскѣ: защото, помыслети самы, богъ, който е направилъ сичкѣ свѣтъ, да стани человекъ, да плачи като дѣте во витлеемскѣ вертепъ, да се прослезе надъ Лазара като истинный пріатель, да почива на самаранскѣ кладенецъ, като утрѣденъ, да жали за Іерусалимъ, като милостивъ, да спи въ гиміатъ, като человекъ, да го влекжтъ отъ сѣдъ, на сѣдъ като хайдѣкъ, да го хѣлатъ, да го вѣатъ, да го плюатъ, и да го уморетъ на крѣсъ като смъртенъ. И можили да бѣди отъ това по голѣмо добро? воистинна не можи.

Такава любовь ималъ нѣкого Авраамъ, който хранилъ много странницы и имъ слѣгѣвалъ, и кога се молелъ богѣ, дѣмалъ: господи, азъ сѣмь земля и прѣсь, ами кога е человекъ земля и прѣсь, защо да се горди земля на земля, и прѣсь на прѣсь? Не чѣватели Павла, който дѣма, чи не е достоинъ да се нариче апостолъ, защото гонилъ христіанете, видите ли голѣмо смиреніе. О боже милостивый! дай това сми-